

ЮРИДИЧНИЙ НАУКОВИЙ ЕЛЕКТРОННИЙ ЖУРНАЛ

ЕЛЕКТРОННЕ НАУКОВЕ
ФАХОВЕ ВИДАННЯ

www.lsej.org.ua

5 ' 2026

Жибак А.А. DMA I DSA: МЕЖІ МІЖ КОНКУРЕНТНИМ ТА ПРАВОЗАХИСНИМ РЕГУЛЮВАННЯМ ЦИФРОВИХ ПЛАТФОРМ.....	250
Кіяшко Д.І. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОНТРОЛЬОВАНИХ ІНОЗЕМНИХ КОМПАНІЙ В УКРАЇНІ У КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ВИКЛИКІВ.....	254
Корецька В.В. ОКРЕМА ДУМКА ЯК ФАКТОР ТРАНСФОРМАЦІЇ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВОСУДДЯ: МЕЖІ ЗАСТОСУВАННЯ В ІТАЛІЙСЬКІЙ СИСТЕМІ.....	257
Лохматов О.А. ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ВИКОРИСТАННЯ ОРМУЗЬКОЇ ПРОТОКИ.....	262
Малишко І.В. НАЦІОНАЛЬНІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ДІТЕЙ В УКРАЇНІ ПІД ЧАС ВІЙНИ: ВІДПОВІДНІСТЬ МІЖНАРОДНИМ СТАНДАРТАМ.....	265
Махмудов Х.З., Стрілець Б.В. РЕГЛАМЕНТ (ЄС) 2022/2560 ПРО ІНОЗЕМНІ СУБСИДІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНОЇ АВТОНОМІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ.....	269
Подольак С.А. РЕГЛАМЕНТ ПРО ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА БІЗНЕС ТА ІНВЕСТИЦІЇ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ	274
Приступа Е.О., Зубарева А.Є. ПРАВОВИЙ СТАТУС ДИТИНИ ПРИ МІЖНАРОДНОМУ УСИНОВЛЕННІ.....	277
Тимошук О.Г. ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ СТРАХУВАННЯ ВОЄННИХ РИЗИКІВ У ПРАВІ ЄС ТА ЇХ ВПЛИВ НА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УМОВАХ ВІЙНИ В УКРАЇНІ.....	283
Федчук Т.Ю. МІЖНАРОДНЕ ГУМАНІТАРНЕ ПРАВО ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАПОБІГАННЯ ВОЄННИМ ЗЛОЧИНАМ У КОНФЛІКТАХ НОВОГО ТИПУ.....	287

РОЗДІЛ 12 ВІЙСЬКОВЕ ПРАВО

Куртов А.І., Пащенко С.М., Сохикян А.С., Івашенко С.М., Куртов Д.А. ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ПОЛІГРАФА («ДЕТЕКТОРА БРЕХНЬ») ПРИ ПРОВЕДЕННІ СЛУЖБОВИХ РОЗСЛІДУВАНЬ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ: ДОКАЗОВА ЦІННІСТЬ ТА МЕЖІ ЗАКОННОСТІ.....	290
--	-----

НАЦІОНАЛЬНІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ДІТЕЙ В УКРАЇНІ ПІД ЧАС ВІЙНИ: ВІДПОВІДНІСТЬ МІЖНАРОДНИМ СТАНДАРТАМ

NATIONAL MECHANISMS FOR ENSURING CHILDREN'S RIGHTS IN UKRAINE DURING THE WAR: COMPLIANCE WITH INTERNATIONAL STANDARDS

Малишко І.В., к.ю.н.,

старший викладач кафедри публічно-правових дисциплін

Білоцерківський національний аграрний університет

orcid.org/0000-0001-7165-910X

У статті здійснено комплексний науково-правовий аналіз національних механізмів забезпечення прав дітей в умовах воєнного стану в Україні та досліджено їх відповідність міжнародним стандартам у сфері захисту прав дитини. Актуальність дослідження зумовлена трансформацією суспільних відносин унаслідок збройної агресії, що спричинила суттєве зростання вразливості дитячого населення та актуалізувала потребу в ефективному функціонуванні системи правових гарантій. Особливу увагу приділено ключовим міжнародно-правовим актам, які формують універсальні стандарти захисту прав дитини в умовах збройних конфліктів, зокрема положенням Конвенції про права дитини та нормам міжнародного гуманітарного права. Проаналізовано особливості імплементації зазначених стандартів у національне законодавство України, а також ступінь їх практичної реалізації в умовах воєнного стану. У межах дослідження розглянуто нормативно-правову базу України у сфері охорони дитинства та визначено основні інституційні механізми реалізації державної політики щодо захисту прав дітей, включаючи діяльність органів виконавчої влади, служб у справах дітей та соціальних інституцій. Встановлено, що національна система правових гарантій загалом має комплексний характер, однак її ефективність суттєво знижується в умовах воєнного стану. Виявлено низку проблемних аспектів, серед яких нерівномірний доступ дітей до медичних і соціальних послуг, обмеженість фінансового забезпечення відповідних програм, руйнування інфраструктури, а також ускладнення міжвідомчої координації. Зазначені фактори негативно впливають на реалізацію базових прав дитини та свідчать про наявність системних викликів у сфері їх правового захисту. Зроблено висновок, що ефективне забезпечення прав дітей в умовах воєнного стану потребує подальшої гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами, посилення інституційної спроможності державних органів, удосконалення механізмів моніторингу та контролю, а також належного фінансового забезпечення відповідних програм. Комплексна реалізація зазначених заходів є необхідною умовою підвищення рівня гарантування прав дитини в Україні в умовах сучасних викликів.

Ключові слова: права дитини, воєнний стан, національні механізми захисту, міжнародні стандарти, охорона здоров'я дітей, збройний конфлікт.

The article provides a comprehensive legal analysis of national mechanisms for ensuring children's rights under martial law in Ukraine and examines their compliance with international standards in the field of child rights protection. The relevance of the study is determined by the transformation of social relations resulting from armed aggression, which has significantly increased the vulnerability of children and highlighted the need for an effective system of legal guarantees. Special attention is paid to key international legal instruments that establish universal standards for the protection of children's rights in armed conflicts, in particular the provisions of the Convention on the Rights of the Child and norms of international humanitarian law. The study analyzes the specifics of the implementation of these standards into Ukrainian national legislation, as well as the extent of their practical realization under martial law conditions. The research also examines the national legal framework in the field of child protection and identifies the main institutional mechanisms for implementing state policy on children's rights, including the activities of executive authorities, child protection services, and social institutions. It is established that, although the national system of legal guarantees is generally comprehensive, its effectiveness is significantly reduced under conditions of martial law. A number of problematic issues have been identified, including unequal access of children to medical and social services, insufficient financial support for relevant programs, destruction of infrastructure, and difficulties in interagency coordination. These factors negatively affect the realization of fundamental children's rights and indicate the presence of systemic challenges in their legal protection. It is concluded that the effective protection of children's rights under martial law requires further harmonization of national legislation with international standards, strengthening the institutional capacity of public authorities, improving monitoring and control mechanisms, and ensuring adequate financial support for relevant programs. The comprehensive implementation of these measures is a necessary prerequisite for enhancing the level of protection of children's rights in Ukraine under contemporary challenges.

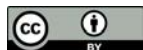
Key words: children's rights, martial law, national protection mechanisms, international standards, children's healthcare, armed conflict.

Постановка проблеми. Захист прав дітей у період збройних конфліктів належить до найбільш актуальних напрямів сучасної правової політики. Повномасштабна війна на території України спричинила суттєве загострення проблем у сфері забезпечення основоположних прав дитини, зокрема права на медичну допомогу, освіту, соціальну підтримку та безпечне середовище. Діти як соціально вразлива група особливо гостро реагують на наслідки воєнних дій, що зумовлює необхідність формування ефективних і дієвих механізмів їх правового захисту. У цьому контексті особливої ваги набуває питання узгодженості національного законодавства України з міжнародними стандартами у сфері прав дитини, які закріплені у міжнародних договорах та практиці міжнародних інституцій.

Стан дослідження проблеми. Проблематика забезпечення та захисту прав дітей у кризових умовах стала

предметом наукових досліджень як вітчизняних, так і зарубіжних учених. Вагомий внесок у розроблення цієї тематики серед українських дослідників здійснили С. Дроздов, О. Костенко, Н. Крестовська, І. Жаровська, І. Кадуха, Ю. Камардіна та інші. У їхніх працях висвітлюються питання імплементації міжнародних стандартів у національне законодавство, аналізуються особливості правового захисту дітей, а також проблеми реалізації їхніх прав в умовах суспільних трансформацій. Водночас сучасні умови воєнного стану в Україні зумовлюють необхідність подальшого наукового переосмислення ефективності наявних механізмів захисту прав дітей та оцінки їх відповідності міжнародним стандартам.

Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є аналіз національної системи забезпечення прав дітей в Україні в умовах воєнного стану та визначення рівня її

узгодженості з міжнародними стандартами захисту прав дитини. Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання: дослідити міжнародні стандарти захисту прав дітей у період збройних конфліктів; проаналізувати нормативно-правову базу України у цій сфері; охарактеризувати національні механізми реалізації прав дітей; оцінити відповідність українського законодавства міжнародним вимогам; запропонувати напрями вдосконалення правового регулювання.

Наукова новизна дослідження. Новизна роботи полягає у комплексному підході до оцінки функціонування національних механізмів захисту прав дітей в умовах війни через призму міжнародних стандартів. Дослідження дозволяє виявити системні проблеми їх реалізації та обґрунтувати необхідність удосконалення правового регулювання з урахуванням сучасних викликів.

Виклад основного матеріалу. Забезпечення прав дитини в умовах збройних конфліктів постає одним із пріоритетних і водночас найбільш складних завдань сучасної державної правової політики. Повномасштабна війна в Україні спричинила глибокі трансформаційні процеси у сфері гарантування прав дитини, що передусім позначилися на реалізації таких базових прав, як право на охорону здоров'я, соціальний захист, освіту та безпечні умови життєдіяльності. Діти як особливо соціально-демографічна група характеризуються підвищеним рівнем вразливості до негативних наслідків воєнних дій, що обумовлює об'єктивну необхідність розроблення та впровадження дієвих національних механізмів їх правового захисту. За таких обставин особливої актуальності набуває проблема забезпечення відповідності національного законодавства України міжнародно-правовим стандартам у сфері захисту прав дитини. Міжнародні нормативно-правові акти, насамперед Конвенція про права дитини [1], а також усталена практика міжнародних правозахисних інституцій, формують універсалізовані підходи до гарантування прав дітей в умовах надзвичайних ситуацій та збройних конфліктів. У зв'язку з цим актуалізується необхідність подальшого вдосконалення національних правових механізмів, їх системної гармонізації з міжнародними стандартами з метою забезпечення належного рівня захисту прав дитини в умовах воєнного стану [2, С. 1190].

У контексті викладеного слід наголосити, що формування ефективних національних механізмів забезпечення прав дитини в умовах збройного конфлікту набуває особливої актуальності в умовах воєнного стану та характеризується системними викликами, зумовленими як об'єктивними наслідками бойових дій, так і недосконалістю окремих елементів правового регулювання. Зокрема, йдеться про фрагментарність нормативної бази, недостатній рівень міжінституційної взаємодії та обмеженість ресурсного забезпечення, що у сукупності впливає на ефективність реалізації прав дітей. Водночас проблема забезпечення відповідності національних механізмів міжнародним стандартам у сфері захисту прав дитини залишається недостатньо дослідженою у науковій літературі та потребує комплексного наукового осмислення. Особливої уваги потребує аналіз практичних аспектів імплементації міжнародно-правових норм, а також оцінка ефективності їх застосування в умовах воєнного стану. Зазначене зумовлює необхідність удосконалення правового регулювання, спрямованого на системну гармонізацію національного законодавства з міжнародними стандартами, а також на посилення інституційної спроможності органів державної влади у сфері захисту прав дитини. Отже, подальший розвиток державної правової політики у цій сфері має ґрунтуватися на принципах комплексності, узгодженості та адаптивності до сучасних викликів, що дозволить забезпечити належний рівень гарантування прав дитини в умовах війни. Забезпечення права дитини на охорону здоров'я в умовах війни потребує не лише нормативного

закріплення гарантій, але й практичної адаптації правових механізмів до умов надзвичайної ситуації. Особливого значення набуває впровадження індивідуального підходу до прийняття управлінських рішень, а також належне фінансування системи охорони здоров'я.

Фінансове забезпечення залишається одним із ключових факторів ефективної реалізації прав дітей. В умовах війни спостерігається дефіцит ресурсів для медичних програм, особливо у регіонах, що постраждали від бойових дій. Це зумовлює необхідність розширення державного фінансування, а також активнішого залучення міжнародної допомоги [2, С. 1192]. У контексті зазначеного слід підкреслити, що фінансове забезпечення національних механізмів захисту прав дітей набуває особливої актуальності в умовах воєнного стану, оскільки саме ресурсна спроможність держави визначає реальну ефективність задекларованих правових гарантій. Хронічний дефіцит фінансування медичних програм, особливо в регіонах, які зазнали безпосереднього впливу бойових дій, обмежує доступ дітей до якісної медичної допомоги та інших базових соціальних послуг, що свідчить про наявність системних викликів у цій сфері. Зазначене зумовлює необхідність удосконалення фінансово-правових механізмів забезпечення прав дітей, зокрема шляхом підвищення ефективності бюджетного планування, запровадження прозорих процедур розподілу ресурсів, а також посилення контролю за їх цільовим використанням. Важливим напрямом також є інституціоналізація співпраці з міжнародними організаціями та донорами, що дозволяє компенсувати внутрішній дефіцит ресурсів і забезпечити стабільність фінансування відповідних програм. Водночас проблематика фінансового забезпечення прав дітей у кризових умовах залишається недостатньо дослідженою у науковій літературі та потребує комплексного наукового осмислення з урахуванням кращих міжнародних практик. Отже, підвищення ефективності фінансового забезпечення, його прозорості та адресності є ключовими передумовами належної реалізації прав дітей і зумовлює необхідність подальшого вдосконалення державної політики у цій сфері відповідно до міжнародних стандартів.

Окремою проблемою є нерівномірний доступ дітей до медичних послуг через руйнування інфраструктури та переміщення населення. Це ускладнює безперервність лікування та соціального супроводу, що потребує координації дій державних органів і міжнародних організацій. Міжнародні акти встановлюють мінімальні стандарти захисту дітей під час війни, їх дотримання контролюється міжнародними інституціями, зокрема Комітетом ООН з прав дитини. На національному рівні правове регулювання здійснюється, зокрема, через Закон України «Про правовий режим воєнного стану» [3], однак його положення потребують подальшого вдосконалення з метою повнішого забезпечення прав дітей у кризових умовах. У контексті викладеного слід наголосити, що проблема нерівномірного доступу дітей до медичних послуг в умовах воєнного стану набуває особливої актуальності, оскільки безпосередньо впливає на реалізацію базових прав дитини та характеризується системними викликами, зумовленими руйнуванням інфраструктури, внутрішнім переміщенням населення та перевантаженням системи охорони здоров'я. Порушення безперервності лікування та соціального супроводу свідчить про наявність прогалин у функціонуванні національних механізмів захисту прав дітей. З огляду на це, особливого значення набуває забезпечення належної координації діяльності органів державної влади та міжнародних організацій, що дозволить підвищити ефективність реагування на кризові ситуації та забезпечити дотримання встановлених міжнародних стандартів. Водночас імплементація положень міжнародно-правових актів, зокрема Конвенції про права дитини та норм міжнародного гуманітарного права, потре-

бує не лише формального закріплення, але й практичної реалізації через ефективні інституційні механізми.

Забезпечення права дитини на охорону здоров'я в умовах воєнного стану зумовлює необхідність комплексної адаптації національного законодавства України до міжнародно-правових стандартів, упровадження механізмів індивідуалізованого підходу під час прийняття управлінських рішень, а також забезпечення належного фінансування медичних програм. Сукупність зазначених складових є визначальною передумовою ефективного функціонування системи охорони здоров'я в умовах кризових викликів. Гармонізація національного законодавства з міжнародними стандартами виступає базовою умовою належного забезпечення прав дітей, особливо з огляду на наявні недоліки нормативно-правового регулювання в Україні [4, С. 406]. У цьому контексті особливого значення набуває узгодження внутрішнього законодавства з положеннями міжнародних актів, які закріплюють універсальні стандарти захисту права на охорону здоров'я, у тому числі щодо дітей, зокрема в умовах надзвичайних та кризових ситуацій. Водночас процес гармонізації має передбачати не лише вдосконалення нормативної бази, але й запровадження ефективних механізмів моніторингу та оцінювання дотримання прав дітей. Тобто гармонізація національного законодавства з міжнародними стандартами у сфері захисту прав дитини є не лише формально-юридичним процесом, а й складним комплексним явищем, яке охоплює як нормативно-правовий, так і інституційно-організаційний виміри забезпечення правових гарантій. Її значення суттєво посилюється в умовах воєнного стану, коли наявні прогалини правового регулювання, обмеженість ресурсного забезпечення та трансформація системи державного управління безпосередньо впливають на рівень реалізації права дитини на охорону здоров'я. У цьому контексті удосконалення національної нормативної бази має здійснюватися у нерозривному зв'язку з імплементацією міжнародно-правових стандартів, що передбачає не лише їх формальне відтворення у внутрішньому законодавстві, але й забезпечення ефективних механізмів практичного застосування. Йдеться, зокрема, про підвищення ефективності міжвідомчої координації, розвиток інституційної спроможності органів, на які покладено функції у сфері захисту прав дитини, а також формування цілісної системи моніторингу, оцінювання та контролю за дотриманням відповідних правових гарантій. Таким чином, гармонізація національного законодавства з міжнародними стандартами повинна розглядатися як динамічний і безперервний процес, спрямований на забезпечення належного рівня гарантування прав дитини, особливо в умовах надзвичайних і кризових ситуацій. Її ефективна реалізація потребує системного підходу, що поєднує нормативне вдосконалення, інституційне зміцнення та належне організаційно-правове забезпечення практичного виконання міжнародних зобов'язань держави [5, С. 57].

Правове регулювання діяльності інституцій у сфері забезпечення прав громадян, у тому числі дітей, в умовах воєнного стану здійснюється, зокрема, Законом України «Про правовий режим воєнного стану», який визначає механізми функціонування органів державної влади, спрямовані на гарантування безпеки населення та захист прав в умовах збройної агресії. Водночас реалізація прав дитини в таких умовах потребує додаткових інституційних і організаційних заходів, насамперед у частині забезпечення доступу до медичної допомоги, освіти та соціальної підтримки. Важливу роль у функціонуванні національних механізмів відіграють органи виконавчої влади та спеціалізовані інституції (служби у справах дітей, соціальні служби тощо), які забезпечують практичну реалізацію державної політики у сфері захисту дитинства. Загалом національне законодавство формує

цілісну систему правових гарантій, однак умови воєнного стану актуалізують потребу її подальшого вдосконалення та гармонізації з міжнародними стандартами захисту прав дитини [6]. У контексті викладеного слід зазначити, що ефективність функціонування національних механізмів забезпечення прав дітей значною мірою залежить від їх інституційної узгодженості, належного ресурсного забезпечення та здатності оперативного реагувати на виклики, що виникають у період збройного конфлікту. Зазначена проблематика набуває особливої актуальності в умовах воєнного стану, оскільки існуючі механізми правового захисту дітей характеризуються системними викликами, пов'язаними з обмеженістю доступу до базових соціальних послуг, вимушеним переміщенням населення та зростанням рівня соціальної вразливості дітей. Водночас аналіз наукових підходів свідчить, що питання ефективності реалізації прав дітей у кризових умовах залишається недостатньо дослідженим у науковій літературі та потребує комплексного наукового осмислення з урахуванням сучасних викликів і міжнародного досвіду. Це, своєю чергою, зумовлює необхідність удосконалення правового регулювання, зокрема в частині посилення міжвідомчої координації, запровадження ефективних механізмів моніторингу дотримання прав дітей, а також розвитку інституційної спроможності органів, відповідальних за реалізацію державної політики у сфері захисту дитинства [7]. Отже, подальший розвиток національних механізмів забезпечення прав дітей в умовах війни має здійснюватися на засадах системності, міжсекторальної взаємодії та відповідності міжнародним стандартам, що в сукупності сприятиме підвищенню рівня гарантування прав дитини та їх ефективній реалізації в умовах воєнного стану.

Висновки. Отже, забезпечення права дітей на охорону здоров'я в умовах воєнного стану набуває особливої актуальності та вимагає комплексного державного підходу. Ефективний захист цих прав можливий за умови гармонізації національного законодавства України з міжнародними стандартами у сфері прав людини і дитини, зокрема через імплементацію положень міжнародно-правових актів і відповідної судової практики. Водночас пріоритетним напрямом удосконалення державної політики є запровадження індивідуалізованого підходу до прийняття рішень у сфері медичного забезпечення дітей, що дозволяє адекватно враховувати їхні потреби в умовах кризових ситуацій. Важливим чинником також виступає належне фінансове забезпечення.

У ході дослідження встановлено, що забезпечення прав дітей в умовах воєнного стану є одним із пріоритетних напрямів державної політики України та потребує комплексного підходу, що поєднує правові, інституційні та фінансові механізми. Доведено, що міжнародні стандарти у сфері захисту прав дитини, закріплені у міжнародно-правових актах, формують базис для національного правового регулювання та визначають мінімальний рівень гарантій захисту дітей у кризових умовах. Виявлено, що національні механізми забезпечення прав дітей в Україні потребують подальшого удосконалення, зокрема шляхом підвищення ефективності правозастосування, посилення міжвідомчої координації та забезпечення належного фінансування відповідних програм. Наголошено, що основними проблемами залишаються нерівномірний доступ до медичних та соціальних послуг, обмеженість ресурсного забезпечення та ускладнення реалізації прав дітей у регіонах, що постраждали від бойових дій. Отже, ефективний захист прав дітей в умовах війни можливий за умови подальшої гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами та впровадження дієвих механізмів їх практичної реалізації.

Проведене дослідження свідчить, що захист прав дітей в умовах воєнного стану є складним багатовимірним завданням, яке потребує комплексного підходу.

По-перше, ефективність правового захисту залежить від ступеня гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами та належної імплементації міжнародних норм. По-друге, важливим є впровадження індивідуалізованих механізмів реалізації прав дітей, особливо у сфері охорони здоров'я. По-третє, ключову роль відіграє належне фінансове забезпечення та розширення міжнародної співпраці. Отже, удосконалення правового регулювання, інституційних механізмів та фінансового забезпечення є необхідною умовою ефективного захисту прав дітей в умовах війни.

Практичне значення дослідження полягає у можливості використання його результатів для вдосконалення національного законодавства України у сфері захисту прав дітей, зокрема в умовах воєнного стану. Отримані висновки можуть бути використані при розробці державних програм соціального захисту дітей, а також у діяльності органів державної влади, що забезпечують реалізацію прав дитини. Крім того, результати дослідження можуть бути корисними для подальших наукових доробок у сфері міжнародного та національного права.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конвенція про права дитини: Конвенція. Міжнародний документ від 20 листопада 1989р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text 2.
2. Кадуха І. В. Захист прав дітей на охорону здоров'я в умовах збройного конфлікту: національний та міжнародно-правовий аспекти. Аналітично-порівняльне правознавство. № 2. 2025 р. 1189-1193с DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.02.179>
3. Про правовий режим воєнного стану. Закон України. *Відомості Верховної Ради*, 2015, № 28, ст.250 <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>
4. Тимошук О.Г. Правовий механізм адаптації національного законодавства до європейських міжнародно-правових стандартів прав людини. Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство». Випуск №03, 2025. 405-411с. DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.03.3.63>
5. Тимошук О.Г. Здобутки та виклики України у питаннях прав людини на шляху до європейської інтеграції. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 2. С. 56–59. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-2/10>.
6. Камардіна, Ю. В., Скидан, Р. О., & Косоветь, М. О. Особливості імплементації міжнародного гуманітарного права в українське законодавство в умовах війни. *Український політико-правовий дискурс*, № 8, 2025р. <https://doi.org/10.5281/zenodo.14794443>
7. Татаренко Г.В, Татаренко І.В. Воєнні злочини проти дітей у контексті гібридної агресії: виклики кримінально-правового захисту. Аналітично-порівняльне правознавство. Том 3. № 4. 2025. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/338729>.

Дата першого надходження статті до видання: 30.04.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 15.05.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026